

Vypravěno

7.7.14
Dodatečně anonymizováno
souladu s GDPR

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 7.7.2014
podpis: _____

V Praze dne 17. 6. 2014
Č.j.: MV-51158-4VS/2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.:

0301v

Rozhodnutí

Ministr vnitra přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podali
- Čínská lidová republika (dále jen „ČLR“),
- ČLR, (dále jen „žadatel, žadatelka“),
i za nezletilou dceru
(dále jen „nezletilá žadatelka“), státní občané ČLR, trvale bytem
právně zastoupeni
advokátem, se sídlem C (dále jen „právní
zástupce“), rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14.3.2014, č.j.: VS-1651/835.3/2-
2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání
a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále
jen „zákon o státním občanství“) vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství
České republiky (dále jen „žádost“), a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,
ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) se rozklad **zamítá.**

Odůvodnění:

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 8 požádali žadatelé o udělení
státního občanství České republiky. Do žádosti zahrnuli i svoji výše uvedenou
nezletilou dceru. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 9.7.2013. Trvalý pobyt
na území České republiky byl žadateli povolen ode dne 3.1.2005, žadatelce dnem
9.2.2006 a nezletilé žadatelce dnem 28.2.2005.

Ze spisového materiálu Ministerstva vnitra mimo jiné vyplývá, že žadatel
přicestoval do České republiky v roce 1994, v roce 1995 za ním přicestovala jeho
manželka, žadatelka. V roce 1999 za rodiči přicestoval jejich syn, nar
, a v roce
2001 se žadatelům na území České republiky narodila dcera, nezletilá žadatelka.
Žadatel je od roku 2006 jednatelem a společníkem obchodní společnosti F
s.r.o., (dále jen „společnost“), která provozuje restauraci v Praze 1,
Žadatelka je rovněž od roku 2006 společníkem ve společnosti,
současně od 1.8.2006 pracuje v uvedené restauraci jako servírka. Všichni žadatelé
se po většinu roku zdržují na území České republiky, do své rodné země cestují cca

tříkrát ročně na maximální dobu jednoho měsíce. Zletilý syn žadatelů I, požádal samostatně rovněž o udělení státního občanství České republiky. V uvedené souvislosti bylo v evidenci Ministerstva vnitra zjištěno, že mu již byla Ministerstvem vnitra vydána pod č.j.: VS-1683/835.3/2-2013 Listina o udělení státního občanství České republiky s tím, že dne 15.5.2014 složil před Úřadem městské části Praha 8 slib státního občana České republiky.

V průběhu správního řízení o žádosti bylo zjištěno, že žadatelé splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a e) zákona o státním občanství. Žadatel splňuje rovněž podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství.

Uvedenou podmínku však nesplňuje žadatelka, neboť před Úřadem městské části Praha 8 neprokázala znalost českého jazyka.

Nezletilá žadatelka splňuje rovněž podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství, z důvodu věku neprokazuje splnění podmínek stanovených v písm. c) a d) uvedeného § zákona o státním občanství.

K dosavadnímu požadavku o předložení dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství je nutné konstatovat, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, se s nabytím účinnosti tohoto zákona dnem 1.1.2004 doklad o pozbytí dosavadního státního občanství od žadatelů nevyžaduje.

Zákon o státním občanství umožňuje prominout splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství v případech hodných zvláštního zřetele. Ministerstvo vnitra však takové důvody u žadatelky neshledalo, a proto jejich společnou žádost zamítlo svým rozhodnutím ze dne 14.3.2014.

Proti zamítavému rozhodnutí podali žadatelé prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad, v jehož odůvodnění je uvedeno, že žadatelka požádala o prominutí splnění podmínky prokázání znalosti českého jazyka podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství a zprávou o vyšetření žadatelky pedagogickou poradkyní doložila, že znalost českého jazyka se jí nepodařilo osvojit z důvodu dyslexie, kterou trpí. Správní orgán žadatelce splnění uvedené podmínky neprominul, neboť žadatelé transparentně nedoložili zdroje svých finančních prostředků. Žadatelé uvedli, že takový postup považují za porušení principu ochrany legitimního očekávání, a tedy i nezákonnosti spočívající ve zneužití volného správního uvážení, kdy správní orgán nevyhověl žádosti jmenovaných přesto, že žadatelka doložila důvod pro prominutí citované podmínky a nevěrohodnost finančních příjmů nebyla správním orgánem v průběhu řízení nijak namítána. V souladu s výše uvedeným tak žadatelé navrhují, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí změnil tak, že se společné žádosti vyhovuje.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti a důkazy důležité pro rozhodnutí.

V průběhu správního řízení o žádosti bylo zjištěno, že žadatelka nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství, neboť před Úřadem městské části Praha 8 neprokázala znalost českého jazyka, a oba žadatelé rovněž neprokázali zdroje finančních příjmů na území České republiky.

K podanému rozkladu ministr vnitra uvádí následující.

V souvislosti s prokázáním finančních příjmů žadatelů na území České republiky bylo ze spisového materiálu k žádosti zjištěno, že žadatelé byli dne 16.9.2013 mimo jiné vyzváni Ministerstvem vnitra k doložení písemného prohlášení o těchto zdrojích za období od počátku pobytu na území České republiky a finančních zdrojích, z nichž byla uhrazena kupní cena nemovitostí na adrese jejich trvalého pobytu, opatřeného vlastnoručními podpisy, a to ve lhůtě do 18.10.2013. Současně byli poučeni o tom, že mají podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Dne 21.10.2013 doručili oba žadatelé Ministerstvu vnitra kromě ostatních vyžádaných podkladů potvrzení o svém průměrném čistém výdělku za období od ledna do září 2013 a písemná prohlášení ze dne 17.10.2013 o zdrojích svých finančních příjmů. Žadatelé byli opětovně Ministerstvem vnitra poučeni o právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí dne 26.11.2013, kdy se oba žadatelé dostavili na základě předvolání žadatelky za účelem zjištění důvodů pro prominutí splnění podmínky prokázání znalosti českého jazyka v souladu s vyhláškou ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 137/1993 Sb., stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství, spolu s právním zástupcem a tlumočnicí na Ministerstvo vnitra. Při jednání se již žadatelé k doloženým podkladům o zdrojích finančních příjmů nevyjádřili ani nenavrhli jejich doplnění.

Prvoinstanční správní orgán tak vycházel z žadatelí doložených podkladů k rozhodnutí, které připojili ke své žádosti i z údajů uvedených žadatelí v dotazníku k udělení státního občanství České republiky, jehož obsah je stanoven v příloze zákona o státním občanství, i z následně doplněných podkladů, jimiž údaje tvrzené účastníky řízení následně ověřoval. Vzal rovněž do úvahy jednotlivé aspekty integrace žadatelů v České republice i důvody pro možné prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství.

Ministr vnitra tak konstatuje, že prvoinstanční správní orgán již nebyl povinen opětovně žadatele vyzývat k doložení podkladů ke zdrojům jejich finančních příjmů,

když byli tito, i jejich právní zástupce, řádně poučeni o procesních právech v souladu se správním řádem. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že skutkový stav byl prvoinstančním správním orgánem zjištěn dostatečně, prvoinstanční správní orgán napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil s tím, že důvody zamítnutí žádosti, respektive neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství, jsou z napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé.

Ministr vnitra nezpochybňuje skutečnost, že žadatelé, i jejich nezletilá dcera, žijí na území České republiky již od roku 1994, resp. 1995 a 2001, že zde chtějí žít, pracovat a dodržovat zákony této země.

Ministr vnitra však konstatuje, že, i přesto, že žadatelka Ministerstvu vnitra doložila zprávu Doc. ... CSc., ze které vyplývá, že žadatelka není z důvodu dyslexie schopna zvládnout český jazyk mluvenou ani písemnou formou, neshledal důvody pro prominutí nesplnění podmínky žadatelce stanovené v § 7 odst. 1 písm. d) ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, a proto se ztotožnil s rozhodnutím Ministerstva vnitra, kterým byla žádost zamítnuta z důvodu, že žadatelé transparentně nedoložili zdroje svých finančních prostředků, což je na páté straně napadeného rozhodnutí prvoinstančním správním orgánem podrobně odůvodněno.

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje, že na prominutí splnění kterékoliv podmínky, respektive na udělení státního občanství České republiky, není právní nárok. V uvedené souvislosti odkazuje ministr vnitra na usnesení Ústavního soudu č.j.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8.3.2000, kdy Ústavní soud judikoval, že „v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství“. Uvedenou tezi pak Ústavní soud dále rozpracoval ve svém usnesení č.j.: II. Ús 624/06 ze dne 17.5.2007, ve kterém přímo konstatoval, že „není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.“

Ministr vnitra rovněž konstatuje, že prvoinstanční správní orgán ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, postupoval v průběhu správního řízení o žádosti v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

Žadatelé neuvedli v podaném rozkladu žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly zrušení či změnu napadeného rozhodnutí, a proto ministr vnitra, na základě návrhu rozkladové komise, rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

